

UCHWAŁA

Dnia 4 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

Protokolant starszy inspektor sądowy Mariusz Pogorzelski

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych
Przemysława Radzika

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu jawnym w dniu 4 września 2025 r.

wniosku pełnomocnika oskarżyciela substydianego J. S.

o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej

1. sędzi Sądu Rejonowego [...] w W. X. Y. za to, że w bliżej nieokreślonym okresie trwającym nie wcześniej niż od stycznia 2020 r. i nie później niż do dnia 31 sierpnia 2023 r. w W., działając jako funkcjonariusz publiczny – sędzia Sądu Rejonowego [...] w W. – przekroczyła uprawnienia i nie dopełniła ciążących na niej obowiązków w ten sposób, że prowadząc postępowanie w sprawie [...] nie poinformowała oskarżonego w wyżej wymienionej sprawie J. S. o przekazaniu sprawy z Sądu Rejonowego [...] w W. do Sądu Rejonowego [...] w W., nie poinformowała J. S. o rozpoczęciu wyżej wymienionego procesu karnego przed Sądem Rejonowym [...] w W., uniemożliwiając wzięcie mu udziału w sprawie, bezzasadnie uznała jego udział za nieobowiązkowy, nie poinformowała o wydaniu wyroku w przedmiotowej sprawie o sygn. akt [...] i uniemożliwiła zaskarżenie orzeczenia, zaniechała pouczenia J. S. jako oskarżonego w tym postępowaniu o jego prawach i obowiązkach, w tym dotyczących możliwości zaskarżenia wyroku, naruszyła prawa procesowe oskarżonego w wyżej wymienionym postępowaniu, w tym w szczególności prawo do obrony poprzez niezapewnienie udziału obrońcy w toku całego postępowania oraz wydała wyrok skazujący bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, czym działała na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego J. S. będącego stroną procesu, tj. za czyn z art. 231 § 1 k.k.;

2. sędziego Sądu Rejonowego [...] w W. **X.1 Y.1** za to, że w bliżej nieokreślonym okresie trwającym nie wcześniej niż od marca 2023 r. i nie później niż do września 2023 r. w W., działając jako funkcjonariusz publiczny – sędzia Sądu Rejonowego [...] w W. – przekroczył uprawnienia i nie dopełnił ciążących na nim obowiązków w ten sposób, że w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy [...] w W. pod sygn. akt [...] nie podjął działań mających na celu rozpoznanie apelacji J. S. od wyroku z dnia 13 grudnia 2022 r., wydał postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia apelacji oraz o odmowie przyjęcia apelacji oskarżonego w wyżej wymienionej sprawie J. S., przy jednoczesnym poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne poprzez wskazanie, że oskarżony w przedmiotowej sprawie J. S. nie dopełnił obowiązku poinformowania Sądu o miejscu jego pobytu, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego J. S. będącego stroną procesu, tj. za czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na podstawie art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334)

uchwalił:

I. wniosku nie uwzględnić;

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego J. S. zwróciła się o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej:

1. sędzi Sądu Rejonowego [...] w W. **X. Y.** za to, że w bliżej nieokreślonym okresie trwającym nie wcześniej niż od stycznia 2020 r. i nie później niż do dnia 31 sierpnia 2023 r. w W., działając jako funkcjonariusz publiczny – sędzia Sądu Rejonowego [...] w W. – przekroczyła uprawnienia i nie dopełniła ciążących na niej obowiązków w ten sposób, że prowadząc postępowanie w sprawie [...] nie poinformowała oskarżonego w wyżej

wymienionej sprawie J. S. o przekazaniu sprawy z Sądu Rejonowego [...] w W. do Sądu Rejonowego [...] w W., nie poinformowała J. S. o rozpoczęciu przeciwko wyżej wymienionemu procesowi karnemu przed Sądem Rejonowym [...] w W., uniemożliwiając mu wzięcie udziału w sprawie, bezzasadnie uznała jego udział za nieobowiązkowy, nie poinformowała o wydaniu wyroku w przedmiotowej sprawie o sygn. akt [...] i uniemożliwiła zaskarżenie orzeczenia, zaniechała pouczenia J. S. jako oskarżonego w tym postępowaniu o jego prawach i obowiązkach, w tym dotyczących możliwości zaskarżenia wyroku, naruszyła prawa procesowe oskarżonego w wyżej wymienionym postępowaniu, w tym w szczególności prawo do obrony poprzez niezapewnienie udziału obrońcy w toku całego postępowania oraz wydała wyrok skazujący bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, czym działała na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego J. S. będącego stroną procesu, tj. za czyn z art. 231 § 1 k.k.;

2. sędziego Sądu Rejonowego [...] w W. **X.1 Y.1** za to, że w bliżej nieokreślonym okresie trwającym nie wcześniej niż od marca 2023 r. i nie później niż do września 2023 r. w W., działając jako funkcjonariusz publiczny – sędzia Sądu Rejonowego [...] w W. – przekroczył uprawnienia i nie dopełnił ciążących na nim obowiązków w ten sposób, że w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy [...] w W. pod sygn. akt [...] nie podjął działań mających na celu rozpoznanie apelacji J. S. od wyroku z dnia 13 grudnia 2022 r., wydał postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia apelacji oraz o odmowie przyjęcia apelacji oskarżonego w wyżej wymienionej sprawie J. S., przy jednoczesnym poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne poprzez wskazanie, że oskarżony w przedmiotowej sprawie J. S. nie dopełnił obowiązku poinformowania Sądu o miejscu jego pobytu, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego J. S. będącego stroną procesu, tj. za czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sędzia Sądu Rejonowego [...] w W. X. Y. w pisemnej odpowiedzi na wniosek zwróciła się o nieuwzględnienie wniosku o uchylenie jej immunitetu, wskazując, że

brak jest jakiegokolwiek prawdopodobieństwa, aby dopuściła się jakiegokolwiek czynu zabronionego przez ustawę karną.

Oświadczyła, że procedując w sprawie o sygn. akt [...] nie dopuściła się jakiegokolwiek przestępstwa, w tym zarzucanego jej występku z art. 231 § 1 k.k. Działała na podstawie prawa i w jego granicach. Rozpoznając sprawę nie dopuściła się uchybień w zakresie zawiadamiania oskarżonego o terminach rozprawy. Oskarżony był zawiadamiany/wzywany na wszystkie znane sądowi adresy (łącznie 6 adresów). Wobec nieskuteczności doręczeń, Sąd zwrócił się o informację z NOE-SAD celem uzyskania adresu, który podał po opuszczeniu zakładu karnego. Był to adres w S., wobec powyższego Sąd zastosował przepisy art. 138 k.p.k. i art. 139 k.p.k. Obowiązek poinformowania oskarżonego o zmianie Sądu właściwego do rozpoznania sprawy ciążył na sędzie właściwym miejscowo, którego sędziowie ulegli wyłączeniu. Znamionym jest, że oskarżony nie powiadomił żadnego z sądów o zmianie miejsca swojego pobytu. Sprawa przed tutejszym Sądem była zawisła przez ponad dwa lata. W tym czasie oskarżony nie zainteresował się losami postępowania.

Przewód sądowy w sprawie był kilkakrotnie otwierany na nowo. Wszystkie dowody zawnioskowane w akcie oskarżenia były przeprowadzone. Sąd właściwy miejscowo, który rozpoznał sprawę jako ostatni, przeprowadził wszystkie dowody zawnioskowane w akcie oskarżenia. Na ostatnim terminie rozprawy był przesłuchiwany świadek obrony, który nie potwierdził okoliczności, na które został zawnioskowany, co wywołało u oskarżonego reakcję w postaci rzucenia w świadka egzemplarzem Koranu, a następnie próbą uderzenia sędziego laptopem. Sprawa na tym etapie była już dojrzała do rozstrzygnięcia, co nie nastąpiło na skutek wyłączenia sędziego referenta, a następnie wszystkich sędziów sądu właściwego miejscowo do rozpoznania sprawy.

Sędzia X. Y. oświadczyła, że po zapoznaniu się z aktami sprawy doszła do wniosku, że z uwagi na kompletność materiału dowodowego oraz fakt, że oskarżony kilkakrotnie składał już wyjaśnienia w sprawie, brak jest konieczności osobistego stawiennictwa oskarżonego na rozprawie. Wobec powyższego Sąd procedował w trybie art. 374 § 1 k.p.k. Ujawnił cały materiał dowody i wydał wyrok.

Jednocześnie sędzia X. Y. wskazała, że w żaden sposób nie uczestniczyła w decyzji przewodniczącego [...] Wydziału Karnego – sędziego X.1 Y.1 przy rozpoznawaniu wniosku oskarżonego o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji, zatem brak jest podstaw do przypisania jej działania wspólnie i w porozumieniu. Niezależnie od tego sędzia stwierdziła, że jej zdaniem decyzja przewodniczącego wydziału o nieuwzględnieniu wniosku oskarżonego o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji wobec zapadłego w sprawie wyroku była słuszna, ponieważ stan niewiedzy oskarżonego o zapadłym w sprawie orzeczeniu nie był okolicznością od niego niezależną, w wręcz przeciwnie, wynikał z zaniedbania przez oskarżonego jednego z podstawowych obowiązków procesowych opisanych w art. 75 § 1 k.p.k. Decyzja ta była poddana kontroli instancyjnej, w trakcie której Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 3 stycznia 2024 r., sygn. akt [...], utrzymał ją w mocy, dzieląc w całości argumentację w niej zawartą, a zatem nie dopatrywał się także uchybień w procedowaniu.

Sędzia Sądu Rejonowego [...] w W. X.1 Y.1 w pisemnej odpowiedzi na wniosek zwrócił się o nieuwzględnienie wniosku o uchylenie przysługującego mu immunitetu, wskazując, że brak jest jakiegokolwiek prawdopodobieństwa, aby dopuścił się jakiegokolwiek czynu zabronionego przez ustawę karną. Wskazał, że wydając w dniu 31 sierpnia 2023 r. postanowienie w sprawie o sygn. akt [...] Sądu Rejonowego [...] w W. na mocy którego, stosując przepisy art. 126 § 1 k.p.k. oraz art. 429 § 1 k.p.k., nie uwzględnił wniosku J. S. o przywrócenie mu terminu do złożenia apelacji od wyroku, jaki zapadł w tej sprawie w dniu 13 grudnia 2022 r. oraz odmówił przyjęcia jego apelacji jako złożonej po terminie, nie dopuścił się jakiegokolwiek przestępstwa, w tym zarzucanego mu występku z art. 231 § 1 k.k.

Sędzia X.1 Y.1 oświadczył, że działał na podstawie prawa i w jego granicach. Przytoczona przez niego w uzasadnieniu postanowienia argumentacja, zarówno w zakresie ustalonego stanu faktycznego będącego przedmiotem rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej, jest trafna i prawidłowa. Sąd *meriti* rozpoznający sprawę w osobie sędzi X. Y. nie dopuścił się uchybień w zakresie zawiadomienia oskarżonego o terminie rozprawy, w związku z czym nie było podstaw do uwzględnienia wniosku oskarżonego o przywrócenie mu terminu do wniesienia apelacji wobec zapadłego w sprawie wyroku, bowiem stan niewiedzy oskarżonego

o zapadłym w sprawie orzeczeniu nie był okolicznością od niego niezależną, a wręcz przeciwnie, wynikał z zaniedbania przez oskarżonego jednego z podstawowych obowiązków procesowych opisanych w art. 75 § 1 k.p.k.

Dodatkowo sędzia wskazał, że jego decyzja procesowa została poddana kontroli odwoławczej, w trakcie której Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 3 stycznia 2024 r., sygn. akt [...], utrzymał ją w mocy, dzieląc w całości argumentację w niej zawartą.

Obecny na posiedzeniu w dniu 4 września 2025 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych wniósł o nieuwzględnienie wniosku o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziów Sądu Rejonowego [...] w W.: X. Y. i X.1 Y.1 do odpowiedzialności karnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie jest zasadny.

Zgodnie z art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334, z późn. zm.), zwanej dalej „u.s.p.”, sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. W orzecnictwie Sądu Najwyższego dotyczącym spraw immunitetowych wskazuje się, że pod pojęciem „dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa” należy rozumieć podejrzenie w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych istotnych wątpliwości ani zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia czynu, jak i występowania innych znamion objętych przez ustawę ramami zasad odpowiedzialności karnej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt SNO 95/08).

Okoliczności powołane we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziów Sądu Rejonowego [...] w W. X. Y. i X.1 Y.1 do odpowiedzialności karnej nie uzasadniają przekonania, aby popełnienie przez wskazanych sędziów czynów kwalifikowanych z art. 231 § 1 k.k. (w przypadku sędzi X. Y.) oraz z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w przypadku sędziego X.1 Y.1) zostało uprawdopodobnione choćby w stopniu minimalnym.

Odnosząc się do czynu zarzucanego sędzi X. Y., należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 231 § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi funkcjonariusz

publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Wnioskodawca wskazuje, że wymieniona sędzia prowadząc postępowanie w sprawie o sygn. akt [...] dopuściła się szeregu uchybień proceduralnych, które w konsekwencji pozbawiły oskarżonego przysługującego mu prawa do obrony, a także uniemożliwiły jego udział w prowadzonym postępowaniu. W rzeczywistości jednak uchybienia wskazywane przez wnioskodawcę nie miały miejsca.

Stosownie do treści art. 75 § 1 k.p.k. oskarżony jest obowiązany zawiadamiać organ prowadzący postępowanie o każdej zmianie miejsca swojego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie. Sąd Rejonowy [...] w W. ustalił, że ostatnim, znanym Sądowi miejscem pobytu J. S. był Areszt Śledczy [...] (tom XI, k. 2117). Z tej jednostki penitencjarnej został on zwolniony w dniu 5 lipca 2020 r. i zadeklarował, że po zwolnieniu będzie przebywał poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej (w S.), nie wskazując jednak żadnego adresu (tom XI, k. 2213). W tej sytuacji załączyła zastosowanie regulacja zawarta w art. 138 k.p.k., zgodnie z którą strona nieprzebywająca w kraju ani w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, ma obowiązek wskazać adresata dla doręczeń w kraju lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej; w razie nieuczynienia tego pismo wysłane na ostatnio znany adres w kraju lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej albo, jeżeli adresu tego nie ma, załączone do akt sprawy uważa się za doręczone. W myśl art. 139 § 1 k.p.k., jeżeli strona nie podając nowego adresu, zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie, pismo wysłane pod tym adresem uważa się za doręczone. Wobec tego, że J. S. nie dopełnił obowiązków przewidzianych w art. 75 § 1 k.p.k. i art. 139 § 1 k.p.k., ponosi on wyłączną winę za to, że korespondencja kierowana do niego w sprawie o sygn. akt [...] była uznawana za doręczoną, mimo że faktycznie jej nie otrzymywał. Nie można zatem w tych okolicznościach dopatrywać się uchybienia polegającego na niepoinformowaniu oskarżonego o zawisłości sprawy przed Sądem Rejonowym [...] w W., rozpoczęciu jego procesu, terminach rozpraw, czy zapadłym wyroku. Nie doszło też do uchybienia polegającego na naruszeniu prawa do obrony przez

zaniechanie pouczenia J. S. o jego prawach i obowiązkach, w tym o możliwości zaskarżenia wyroku, skoro wyżej wymieniony z własnej winy nie uczestniczył w tym postępowaniu. Wymaga podkreślenia, że faktyczny brak udziału J. S. w prowadzonym postępowaniu stanowi wyłącznie rezultat jego zaniechań obowiązkom procesowym nałożonym przez powołane wyżej przepisy ustawy procesowej.

Co do kwestii związanych z rzekomym niezapewnieniem udziału obrońcy w toku całego postępowania, to tego typu uchybienie również nie zaistniało. Wobec treści opinii sądowo-psychiatrycznej J. S., z której wynikało, że stan zdrowia psychicznego wymienionego pozwala na jego udział w postępowaniu i prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny, Sąd postanowił zwolnić dotychczasowego obrońcę wyznaczonego mu z urzędu (tom XII, k. 2351). Działanie to znajdowało umocowanie prawne w treści art. 79 § 4 k.p.k.

Z kolei możliwość prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego przewiduje art. 374 § 1 k.p.k. i Sąd z takiej możliwości skorzystał, zasadnie uznając, że oskarżony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, a wcześniej kilkakrotnie składał wyjaśnienia i jego stawiennictwo nie jest obowiązkowe. Również i w tym zakresie nie doszło do uchybienia.

Nie można przy tym zgodzić się z twierdzeniem wnioskodawcy, jakoby Sąd z udziałem sędzi X. Y. wydał wyrok skazujący bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Należy wyjaśnić, że postępowanie to zostało przeprowadzone w przewidziany w Kodeksie postępowania karnego sposób.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy został uznany za ujawniony bez odczytywania (tom XII, k. 2354v), na co pozwalały przepisy art. 392 § 1 k.p.k., art. 394 § 2 k.p.k. i art. 405 § 4 k.p.k.

Za bezzasadny należy też uznać zarzut wnioskodawcy, jakoby sędzia X. Y. uniemożliwiła J. S. zaskarżenie orzeczenia.

Odnosząc się do czynu zarzucanego sędziemu X.1 Y.1, należy stwierdzić, że niepodobna dopatrzeć się uchybienia w tym, że Sąd z jego udziałem wydał postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia apelacji oraz o odmowie przyjęcia apelacji (tom XIV, k. 2683). Podejmując takie decyzje procesowe, wymieniony sędzia działał w granicach wyznaczonych treścią art. 126 §

1 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k., zresztą wydane w powyższym przedmiocie postanowienie zostało, na skutek zażalenia wniesionego przez oskarżonego, poddane kontroli instancyjnej i w rezultacie zostało ono utrzymane w mocy (tom XV, k. 2959-2960). Również zawarte w uzasadnieniu tego postanowienia stwierdzenie, że oskarżony J. S. nie dopełnił obowiązku poinformowania Sądu o miejscu jego pobytu jest prawdziwe.

Wobec powyższego twierdzenia, jakoby sędzia X.1 Y.1 swoimi działaniami przekroczył uprawnienia sędziego (art. 231 § 1 k.k.) oraz poświadczyl nieprawdę w dokumencie co do okoliczności mającej znaczenie prawne (art. 271 § 1 k.k.), jawią się jako bezpodstawne w stopniu oczywistym.

Podsumowując tę część rozważań należy stwierdzić, że w analizowanej sprawie nie zachodzi jakiekolwiek prawdopodobieństwo popełnienia przestępstwa przez sędziów objętych wnioskiem o uchylenie immunitetu. Wskazywane w tym wniosku uchybienia w ogóle nie zaistniały; w szczególności wdanie wyroku w sprawie oskarżonego J. S. (sygn. akt [...]) przez Sąd tworzony z udziałem sędzi X. Y. nastąpiło proceduralnie poprawnie. Podobnie należy ocenić wydane przez Sąd tworzony z udziałem sędziego X.1 Y.1 postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia apelacji oraz o odmowie jej przyjęcia.

Należy przypomnieć, że powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego oznacza nadanie osobie powołanej prawa jurysdykcji, a więc prawa do niezawisłego rozstrzygania spraw. Sędzia zatem jest organem władzy publicznej (sądowniczej) wyposażonym w moc władczego, autorytatywnego rozstrzygania spraw, a więc sporów i konfliktów prawnych. Wynikająca z treści art. 66 § 1 u.s.p. rota ślubowania składanego wobec Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej przez osoby obejmujące urząd sędziowski zawiera sformułowania „(...) sprawiedliwość wymierzać zgodnie z przepisami prawa, bezstronnie według mego sumienia (...)”. Oznacza to, że czynności polegające na sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości z samego założenia objęte są szerokim zakresem swobodnego uznania sędziowskiego. Jeżeli zatem ustawodawca przyznał sędziemu uprawnienie do rozstrzygania spraw zgodnie z przepisami prawa i własnym sumieniem, nie może być mowy o wyciąganiu wobec tego sędziego konsekwencji prawno-karnych związanych z treścią dokonanego przez niego rozstrzygnięcia.

Co więcej, w sprawowaniu urzędu sędziego, które ze swojej istoty polega na wykładni i stosowaniu prawa, podczas rozstrzygania spraw zawisłych przed sądami, mogą zdarzyć się błędy w sferze oceny dowodów, ustaleń faktycznych czy też w sferze wykładni i stosowania przepisów prawa. Nawet w tego typu sytuacjach ustawodawca regulacjami zawartymi w art. 107 § 3 u.s.p. wyłączył odpowiedzialność dyscyplinarną sędziego, a konsekwentnie należy też przyjąć, że również jego odpowiedzialność karną (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2023 r. sygn. akt II ZZP 2/22).

W świetle powyższych spostrzeżeń należy uznać, że wszystkie zarzuty podniesione we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Rejonowego [...] w W. X. Y. i X.1 Y.1 dotyczą sfery działalności orzeczniczej, w której sędziowie ci są niezawisli i mają pełnią swobodę wykonywania czynności jurysdykcyjnych. Jest to zarazem sfera szczególnie chroniona instytucją immunitetu sędziowskiego uregulowaną w art. 181 Konstytucji i art. 80 § 1 u.s.p., której celem jest stworzenie gwarancji bezstronnego i wolnego od wszelkich nacisków sprawowania przez sędziego wymiaru sprawiedliwości.

Analiza okoliczności zaistniałych w niniejszej sprawie wskazuje, że wnioskodawca kierując wniosek o zezwolenie na pociągnięcie wymienionych sędziów do odpowiedzialności karnej, za podstawę tego wniosku przyjął określoną ocenę prawnokarną sposobu wykonywania przez nich czynności orzeczniczych w sprawie, w której sam został skazany za popełnienia przestępstwa. Ocena ta jest jednak nietrafna, zaś skierowanie przeciwko wspomnianym sędziom subsydiarnego aktu oskarżenia można odczytywać jako próbę retorsji za wydane przez nich orzeczenia. Postępowanie wnioskodawcy godzi w oczywisty sposób w niezawisłość sędziowską, która podlega ochronie konstytucyjnej, m.in. wynikającej z istnienia instytucja immunitetu sędziowskiego.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Najwyższy uchwalił jak w sentencji.

[M. T.]

